

Bayer Zsolt: Új év

2016 január 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

– Nem, nem! Az ördögbe, nem tizenöt, hanem tizenhat – hallatszik egy ideig, azután beleszokunk az új évbe, és továbbra is sikeresen elhessegetjük magunktól a gondolatot, hogy az id? múlik, és majd meg kell halni.

Mert ez a mi legnagyobb találmányunk. Hogy el tudjuk hessegetni.

Az ember tízezer évekig bámult az égre, és ismerte az időt, de nem azt, amit mi ismerünk. Az ő ideje igazi örökkévalóság volt. Ugyanis el tudta helyezni önmagát a mindenségben. Mi azt mondjuk, nem ismerte a világot, a világegyetemet, annak működését, és tudatlanságában hiedelmekbe menekült. Igen. Ezt is lehet gondolni. De úgy is fordíthatjuk a dolgot, hogy a transzcendens a legmagasabb rendű tudás. Mert elrendezi a létezéseket és történéseket a maguk természetessége, fontossága, ereje és helye szerint. Az ember egy sor dologban többet tudott minálunk, és már csak az a kérdés, hogy az a „sor dolog” fontosságában megelőzte-e mindazt, amit azóta tudunk.

Megelőzi.

Szerb Antal írja valahol: „Csak egy maradt meg, ami közös minden emberben: a mese. A sárkányok és a tündérek mindnyájunkban egyformán bennünk élnek. Ha mélyebben magunkba nézünk, a sárkány ott bent sokkal valószínűsőbb, mint a repülőgép. Ha a repülőgépek egyszerre mind elpusztulnának, a következő nemzedéknek talán már nem is volna semmi képzelete a repülőgépről. De sárkányok mindig lesznek, amíg emberek élnek a földön...”

Így van ez valahogy. Mert a mi mindent tudásunk egyre kétségbeesettebb, egyre szánalmasabb kísérlete a túlélésnek, egyre silányabb és vacakabb és elrettentőbb pótszere az örökkévalóságnak. Mert hát lássuk be: a transzcendens nem menekülés, hanem bizakodás és igazi hit. A „mindent tudás” pedig pótcselekvés.

Ez persze nem azt jelenti, hogy le kell nézni a tudományt. Csak annyit jelent, amennyit talán Newton hagyott ránk:

„Aki belekóstol a tudományba, ateista lesz. Aki fenéig üríti a tudomány kelyhét, a kehely alján meglelé Istent.”

Ezt kellene visszaidéznünk. Vagy ahogy kedves barátom szokta volt mondogatni, nem megújulnunk kellene, hanem visszarégiesülnünk. Így lenne jó nekivágnunk ennek az új évnek. A visszarégiesülés szándékával. Mert megfojt bennünket a sok újdonság, a sok tudás, és leginkább a megszámlálhatatlan szándék a kielégülésre és öröme.

Amikor elhangzott az a sor, hogy „I can't get no, satisfaction”, akkor született meg igazából a legújabb kor embere, és akkor már tényleg csak perceket kellett várni az ördögre. S a véle való szimpátiára...

Fontos tudni: nincsen ebben semmi keserűség, semmi bosszúvágy, csak felismerés és kiábrándulás. S leginkább a kiábrándulás szülheti az újat, de az új ma már nem lehet más, csak a régi. Mert csak a réginek van igazán értéke és becsülete. Ma már minden régi, ami fontos. Fontos igazán. Régi a nemzet, régi a hit. Régi az Isten, és öreg.

„Vad fénnel a villámok rajzolóak le
Az ellenséges istenek haragját.
És folyton-folyvást ordított a vész,
Mint egy veszetté bűszült szörnyeteg.
Amerre járt, irtóztató nyomában
Szétszaggatott népeknek átkai
Sohajtanak fel csonthalmok közl;
És a nyomor gyámoltalan fejét
Elhamvadt városokra fekteti.
Most tél van és csend és hó és halál.
A föld megfűszült;
Nem hajszálanként, mint a boldog ember,
Egyszerre fűszült az meg, mint az isten,
Ki megteremtven a világot, embert,
E félig istent, félig állatot,
Elborzadott a zordon mű felett
És bánatában fűsz lett és öreg.”

Ez a megfűszült Isten maradt a mi reménységünk, még úgy is, hogy elhagytuk, kiröhögtük, meggyaláztuk és megaláztuk őt.

De Vörösmarty minden éjjel feltámad, és húzatja a Vén cigánnyal a nótát, ami a miénk. Miénk minden régi nóta,

csak nem halljuk még. De muszáj hinnünk benne, hogy meghalljuk el?bb-utóbb.

Talán majd az idén. 2016-ban. Amikor egészen közel kerülünk régi világunk végs? pusztulásához, és a hiénák csahos vihogása kíséri a végromlás némaságát. Igen. Eddig mindig végs? pusztulásokhoz kellett közel kerülnünk, hogy ráébredjünk a lényegre. Jó lenne, ha megúszhatnánk, de úgy t?nik, nem fogjuk megúszni most sem. Mert József Attila is csak egyszer tévedett. Akkor, amikor leírta ezt:

„Én mondom: Még nem nagy az ember.
De képzeli, hát szertelen.
Kísérje két szül?je szemmel: a szellem és a szerelem!”

Ez a legnagyobb, legvégzetesebb tévedés. Mert nem „még”, hanem MÁR nem nagy az ember.

Ebb?l a tévedésünkb?l hozzon vissza bennünket az új esztend?. És a nagy, szent kijózanodás.

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

